

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY J. WILLIS

ΤΑΞΙΔΙ Μ' ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ

Ο Ντόροθου Βέθερμπυ ένοιωθε τή σκέψι της πολύ ταραγμένη καθώς έμπαινε στο σταθμό του Έναερίου Σιδηροδρόμου, στο Βάσιγκτον — Σκουαίηρ. Μεσάνυχτα σήμαιναν τή στιγμή που έφθασε στην πλατφόρμ, όπου θρισκόντουσαν λίγοστοί ταξιδιώται. Ο θυμός που έβραζε μέσα της και χωρίς άλλο, τó κρύο φώς που πλημμύριζε τόν σταθμό, έκαναν τίσ σκουέττες τους νά φαίνωνται άλλόκοτες σάν άϋλες, σχεδόν φασματώδεις.

Ο Ντόροθου έπιθυμούσε με κάθε θυσία νά μείνη μόνη της για νά σκεφθώ, αν και στο ύπαιθυνείδητό της, ένοιωθε πώς είχε πάρει τήν καλύτερη απόφασι. Ωστόσο ταραγμένη καθώς ήταν τήν έπαισε και διάλεξε ένα θαγόνη που δέν ήταν άδειο όπως θα έπρεπε.

Χωρίς νά περιμένη νά σταματήση έντελώς τó τραίνο, μπήκε στο θαγόνη που θρέθηκε πρώτο μπροστά της. Τρεις άνδρες θρισκόντουσαν κιόλας εκεί και πριν ή νέα προφθάση νά ξανακαταβώη κάτω τó τραίνο ξεκίνησε. Θέλοντας και μη τότε, κάθησε στην μέση του πάγκου, απέναντί τους κι' έκλεισε τά μάτια της με ανωδώντας γιατί απάνω στη θία της δέν είχε διαλέξει άλλο θαγόνη. Δέν ένοιωθε τόν έαυτό της καθόλου άνετα και νόμιζε πως είχε γίνει ό στόχος τών θλεμμάτων τών τριών άνδρών εις αίτιας της τουαλέττας έσπερίδος που φορούσε. Μά δειλή όπως ήταν δέν τολμούσε ν' άνοιξη τά μάτια της για νά δή αν ή ύποθέσεις της ήσαν άληθινές.

Τότε, ξαναθυμήθηκε τά γεγονότα της θραδυάς και κατέληξε στο συμπέρασμα πως ό Βίνσι τήν είχε άπογοητεύσει. Αυτός ό άνθρωπος είχε νομίσει πως τού έπιτρεπόντουσαν όλα έπειδή θρισκόταν στο σπίτι του στη Νέα Υόρκη, κι' έτσι ποδουπατούσε τά αισθήματα τών άλλων.

Άνοιξε τά μάτια της νευριασμένη και είδε ότι ό ταξιδιώτης που καθόταν ακριβώς απέναντί της τήν κύτταζε. Κοκκίνισε έλαφρά, χαμήλωσε τά βλέφαρα και μέσα της, τó μίσος έναντίον τών άνδρών μεγάλωσε.

«Όλοι είνε κτήνη — σκεφτόταν. Μερικοί έχουν θέβαια ένα έλαφρό λούστρο άνατρυφής, μά αυτό δέν φθάνει για νά σκεπάση τή ματαιοδοξία τους».

Κι' έξακολουθώντας τους στοχασμούς της ή Ντόροθου, έλεγε μέσα της ότι κι' ό Βίνσι δέν διέφερε από τους άλλους κι' ότι ή γρητεία που είχε δείξει στο Λονδίνο, ήταν ένα στόλισμα έντελώς έπιφανειακό. Πρό όλίγου είχε πετάξει τή μάσκα. Όχι, δέν θα τόν παντρευόταν.

Άναστένανε καθώς θυμήθηκε τή χαρά της, τήν ώρα που τó ίδιο εκείνο θράδυ πήγαινε στην έορτή. Δέν άγνοούσε θέβαια, ότι ή Νέα Υόρκη δέν ήταν τόσο «άριστοκρατική» όσο τó Λονδίνο, μά δέν είνε δεί ποτέ, όπως σ' αυτή τήν έορτή, τέτοιες προστιχιές και τέτοια κατανάλωσι άλκυόλ. Κι' ό Βίνσι ό ίδιος είχε μεθύσει... Αυτό θέβαια θα μπορούσε νά τού τó συχωρέση, αν δέν ήσαν τά... άλλα.

Χωρίς νά χάση τόν καιρό της σε περιττές έξηγήσεις, είχε φύγει άποκαρδιωμένη. Όταν θρέθηκε στον δρόμο, άντελήφθη πως είχε ξεχάσει νά ζητήση χρήματα από τή θεία της, γιατί φυσικά ύπολόγιζε ότι ό Βίνσι θα τή συνάδευε με τó αυτοκίνητό του στο μέγαρό της. Άφου έψαξε τήν τσάντα της, θεβαιώθηκε ότι τά χρήματά της δέν έφθαναν για νά πάρη ταξί κι' ότι έπρεπε νά πάρη τόν έναέριο σιδηρόδρομο.

Τήν ίδια στιγμή, ό Βίνσι, ό όποιος μεθυμένος καθώς ήταν, τής είχε πάρει τó κατόπιν, τήν έφθασε και προσπάθησε νά δικαιολογήθώ, προτείνοντάς της συγχρόνως νά τή συνοδεύση με τó αυτοκίνητό του στο σπίτι της. Μά εκείνη, χωρίς νά τού άπαντήση τίποτε, τού πέταξε τó δαχυλίδι τών άρραθώνων τους και άπομακρύνθηκε, αφήνοντάς τον νά τρεκλίξη στο δρόμο. Δάγκωνε ακόμα τά χείλη της με τήν ανάμνησι αυτής της σκηνης. Θα προτιμούσε νά γυρίση πεζή στο σπίτι της παρά νά τή δούν με τόν μνηστήρα της σε τέτοια έλεεινή κατάσταση.

Άπό φόβο μήπως ή ταραχή της είχε γίνει άντιληπτή, κύτταζε τόν ταξιδιώτη που καθόταν απέναντί της. Είχε αφήσει τήν έφημερίδα του, άφου προηγουμένως τή διάβασε θέβαια, νά πέση επάνω στα γόνατά του. Τής φάνηκε πως μία έλαφριά σαρκαστική ρυτίδα παραμόρφωνε τά χαρακτηριστικά του. Έπειτα τó βλέμμα της έπεσε απάνω στην έφημερίδα του και διάβασε αυτό τόν τίτλο που ήταν τυπωμένος με μεγάλα χτυπητά στοιχεία:

«Η Αστυνομία καταδιώκει ένα τολμηρό δολοφόνο»

Η Ντόροθου άνατρίχιασε.

Άσφαλώς, δέν θα της κακοφαινόταν καθόλου όταν θα άφηνε τή Νέα Υόρκη για νά ξαναγυρίση στο καλό και παλήο της Λονδίνο. Άποφεύγοντας τó άδιάντροπο θέμμα του άντικρυνού της, κύτταξε κρυφά τους άλλους της συνταξιδιώτες. Προηγουμένως, καθώς άναπολούσε τά γεγονότα της θραδυάς, τούς είχε άκούσει συγκεχυμένα νά μιλάνε για τίσ πρυσεχείς έκλογές.

Αυτός που καθόταν άριστερά, κύτταζε απ' τó παράθυρο, χωρίς νά δείχνω ότι ένδιαφέρεται καθόλου γι' αυτή. Φορούσε μπλέ κοστούμι και κίτρινα μυτερά παπούτσια. Ένας μεγάλος φιόγκος πετιόταν από τó μαλακό κολλάρο. Μία γραμμή πολύ σκληρή, πλάι στο στόμα του, έτόνιζε τó πρόσωπό του.

Η Ντόροθου κύτταζε κατόπιν τόν άλλο ταξιδιώτη που καθόταν απέναντί της.

Άμέσως όμως κι' αυτός τήν κύτταζε τολμηρά και στα χείλη του φάνηκε ένα έλαφρό χαμόγελο.

Ζωηρά, ή Ντόροθου γυρίσε άλλοο τó θέμμα της και θυθίστηκε στο κύτταγμα τών φώτων της Ένάτης Λεωφόρου. Η σπασμένη μύτη και τά μικρά ποντικίσια μάτια τού ταξιδιώτη που καθόταν δεξιά, τήν είχαν τρυμάξει, μά προσπάθησε νά κρύψη τήν ταραχή της. Και για πρώτη φορά εκείνο τó θράδυ μετανόησε για τήν άπράσι της.

Βέβαια ό Βίνσι είχε μεθύσει και δέν είχε φερθώ με τάκτ, μά τώρα ή προστασία του θα της ήταν μία έγγυσις έναντίον κάθε κινδύνου. Με τά δάχτυλά της που έτρεμαν από νευρίασμα, ή Ντόροθου άνοιξε τή τσάντα της και πήρε μία έπιστολή τού πατέρα της που τήν είχε λάθει τήν προηγουμένη μέρα. Αισθανόταν πως αν δέν έκανε κάτι άμέσως, θα τήν έπιανε νευρική κρίσις.

Τά τραντάγματα τού τραίνου έκαναν νά χοροπηδούν ή λέξεις της έπιστολής μπροστά της. Η σιωπή που θασίλευε όλόγυρά της τής ήτανε άφόρητη. Γιάνω από τήν έπιστολή της, έξέταζε τά πόδια τού άντικρυνού της. Φορούσε ωραία μικρά παπούτσια καλής ποιότητος. Η κνήμες του ήσαν σταυρωμένες και ή πτυχές τού πανταλονιού του έπεφταν ύψογες. Δέν τόλμησε νά κυτάξω ή πάλι τó πρόσωπό του και θυθίστηκε στο διάβασμα της έπιστολής της:

«...Ίσως — τής έγγραφε μεταξύ άλλων ό πατέρας της — θα μπορούσες νά πείσης τó Βίνσι ότι θα προτιμούσες νά ζήσετε μετά τó γάμο σας στην Άγγλία. Είμαι θέβαια έλευθέρα νά κάνης ό,τι θέλεις, παιδί μου, μά ξέρεις καλά ότι ή μαμά σου κι' εγώ θα θέλαμε νά σε είχαμε κοντά μας».

Η Ντόροθου χαμογέλασε πικρά.

Άσφαλώς θα πήγαινε νά ζήση στην Άγγλία, μά χωρίς τόν Βίνσι... Χωρίς τόν Βίνσι...

Έξαφνα, καθώς έκανε τήν τελευταία αυτή σκέψι, φοθήθηκε πολύ, παραπολύ.

Τά πρόσωπα, και πρό πάντων τά θέμματα τών συνταξιδιωτών της τήν άνησυχούσαν.

Θα ήθελε ν' αλλάξη θέσι και νά καθήση σε μία γωνιά, απ' όπου θα μπορούσε νά κυττάξω έξω με τήν άνεσί της, μά ένα είδος πρालύσεως τήν κρατούσε καρφωμένη στη θέσι της.

Άπελπισμένη, προσπάθησε νά άνακτήση τήν ψυχραιμία της, μά ή θέλησί της δέν ένεργούσε πειά.

Και χωρίς δύναμι, περίμενε... περίμενε...

Τί περίμενε; Ούτε κ' ή ίδια δέν τó ήξερε... Για μία φορά ακόμα, τά θέμμάτά της έπεσαν στην έφημερίδα τού άντικρυνού της ταξιδιώτου. Τά χτυπητά γράμματα τού τίτλου χοροπήδησαν μπρός στα μάτια της:

«Η Αστυνομία καταδιώκει ένα τολμηρό δολοφόνο».

Έξαφνα, ένοιωσε ένα θάρος στο στήθος της...

Άποφάσισε νά κατανικήση τή δειλία της και για μία φορά ακόμα άποφάσισε νά έξετάση τόν ταξιδιώτη που καθόταν απέναντί της. Σρνάντησε τότε τó θέμμα του καρφωμένο απάνω της.

Τά φρύδια του πολύ πυκνά συναντιόντουσαν πάνω από τή μύτη...

Και τότε μέσα στο μυαλό της Ντόροθου πρόβαλε άμυδρά ή φωτογραφία τού δολοφόνου, τήν όποια είχε δεί χθές στις έφημερίδες της Νέας Υόρκης... Ο κακούργος είχε μία φυσιογνωμία μοχθηρή και φρούδια πολύ σμιχτά...

Φρούδια πολύ σμιχτά...

Τότε...

— Δέν θα ξαφνιαστώ καθόλου αν αυτή ή ζέστη καταλήξη σε

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

θύελλα!

Ο ταξιδιώτης άριστερά είχε μιλήσει κ' είχε πεί αυτά τὰ λόγια. Η Ντόροθυ ύψωσε πολύ τὰ μάτια της. Ο ταξιδιώτης αυτός είχε πάψει πειά νά κυττάζη έξω κι' άπευθυνόταν στον άλλο ταξιδιώτη πού καθόταν άπέναντί της. Η Ντόροθυ πρόσεξε ότι τὸ δεξί του χέρι ήταν χωμένο μέσα στην τσέπη του, κι' ότι στήριζε το κεφάλι του στο άριστερο του χέρι πού τὸ είχε άκουμπισμένο στο παράθυρο. Ένα πλατυ χρυσὸ δαχτυλίδι ελαμπε στὰ δαχτυλά του. Έπειδὴ δὲ έκείνος στὸν ὅποιο μίλησε δὲν τοῦ άπάντησε, πρόσεξε σε λίγο:

— Ο Μάξ φαίνεται θυτισμένος σε έρωτικές σκέψεις... Τότε ὁ ταξιδιώτης πού καθόταν δεξιά έκανε ένα σαρκαστικό μωφασμό...

Η Ντόροθυ κοκκίνισε... "Ω! γιατί νά θελήσει νά ταξιδέψη μόνη; Ο ταξιδιώτης άριστερά έβγαλε μιὰ σιγαροθήκη, πήρε απ' αὐτή ένα σιγάρο και τὴν ζανάκλεισε με ένα ζερό κρότο... Αὐτὸς ὁ κρότος διέκοψε τὴ σιωπὴ πού είχε άπλωθῆ πάλι. Η Ντόροθυ τὸν κύτταζε καθὼς άναθε τὸ τσιγάρο του κι' αὐτὸς τῆς ανταπέδωσε τὸ βλέμμα του, κυττάζοντάς τὴν με προσοχή. Η νέα ταραχτήκε μπρος σ' αὐτὰ τὰ έρευνητικά μάτια και γύρισε τὰ δικά της πρὸς τὸ παράθυρο, απ' ὅπου φαίνόντουσαν τὰ λευκά φῶτα τοῦ Μπροντγουαίη σ' ένατὸ περίπου μέτρων άπόστασι. Πανύψηλοι οὐρανοξύστες, έκοβαν με τὸν έπιβλητικό τους ὄγκο αὐτὸ τὸ φωτεινὸ φόντο τοῦ.

Έξαφνα, τὸ τραίνο λιγόστεψε τὸ δρόμο του και σταμάτησε στὸ τέλος σ' ένα σταθμό.

Με καρδιά πού χτυποῦσε, ἡ Ντόροθυ έτοιμάσθηκε νά σηκωθῆ, ὅταν ἡ πόρτα άνοιξε και δυὸ καινούργιοι ταξιδιώτες μπῆκαν στὸ θαγόνι και κάθησαν κοντά της.

Ήσαν ένας άνδρας και μιὰ γυναίκα, αρκετὰ ἡλικιωμένοι και οἱ δυὸ. Έδιναν τὴν έντύπωσι θυρωρῶν με τὰ κυριακάτικὰ τους κ' ἡ καλωσύνη πού ξεχυνόταν άπό τὰ πρόσωπά τους έδινε μιὰ έντύπωσι σιγουριάς.

Σιγά-σιγά, ἡ Ντόροθυ άνέκτησε τὴν ψυχραιμία της. Ήταν ευχαριστημένη τώρα πού δὲν είχε κατεβῆ στὸ σταθμό. Άκόμα δυὸ σταθμοί—δέκα λεπτά τῆς ὥρας περίπου—και θάφταν στὸν προορισμό της.

Με τὴ σκέψη αὐτῆ, έβγαλε ένα στεναγμὸ άνακουφίσεως. Μ' ένα μούγκρισμα πού δυνάμωνε άπό στιγμή σε στιγμή, τὸ τραίνο βγήκε άπό τὸ σταθμὸ κ' ἡ νέα μισόκλεισε τὰ μάτια, έτοιμη νά λαγοκοιμηθῆ.

Συγχρόνως, ἡ γυναίκα πού είχε καθῆσει δίπλα της εξέταζε τοὺς άλλους ταξιδιώτες χωρὶς νά φαίνεται... Κι' έξαφνα τὸ βλέμμα της καρφώθηκε σ' αὐτὸν πού ήταν άπέναντί της...

Η Ντόροθυ πάλι, τώρα πού είχε περάσει ὁ τρόμος της συλλογιζόταν με γοητεία τὸ κρεβάτι της. Τί κουραστικὴ βραδυά! Ήταν λειά άποκαμωμένη... "Άνοιξε πάλι τὰ μάτια της κι' άντελήφθη ὅτι τὸ τραίνο είχε προσπεράσει τὸ Μπροντγουαίη...

Έξαφνα τότε τὰ φῶτα χαμήλωσαν κι' έσβυσαν για ένα λεπτό. Κ' ἡ νέα ένοιωσε ένα παγωμένο δάχτυλο νά τὴν άγγίξει στὸ χέρι και συγχρόνως άκουσε τὴ φωνὴ τῆς γυναίκας πού καθόταν δίπλα της νά τῆς ψιθυρίζη στὸ αὐτί ένῶ τὸ τραίνο μούγκριζε:

— "Άν ενδιαφερόσαστε για τὴ ζωὴ σας, κατεβῆτε στὸν προσεχῆ σταθμό.

Η Ντόροθυ άναπήδησε άπό τρόμο και θέλησε νά φωνάξη, ὅταν ένοιωσε τὸ χέρι τῆς γειτόνισσάς της νά σφίγγη καθησυχαστικά τὸ δικὸ της.

Ο τρόμος πού είχε νοιώσει προηγουμένως, ξαναγύριζε τώρα πὸ δυνατός κι' άρχισε νά τρέμη. Δὲν τολμοῦσε νά σηκώση τὰ μάτια της, μὰ ένοιωθε ὅτι ὁ άντικρυνός της ταξιδιώτης κι' αὐτὸς πού καθόταν άριστερά τὴν έκύτταζαν. Και θυμήθηκε ὅτι ὁ τελευταίος κρατοῦσε πάντα τὸ χέρι του στὴν τσέπη του.

Η φτωχὴ νέα σηκώθηκε αὐτομάτως ὅταν τὸ τραίνο μπῆκε στὸν προσεχῆ σταθμὸ και βγήκε έξω, ακολουθῶντας τὸ γηραιὸ ζευγάρι... Συγχρόνως μερικοὶ αστυνομικοὶ ὤρμησαν στὸ θαγόνι.

Μόλις βρέθηκε στὸ σταθμὸ, χλώμιασε, κλονίστηκε και θάπεφε κάτω άν δὲν έτρεχε ἡ γρηά κυρία νά τὴ συγκρατήση.

— Είχατε τύχη, δεσποινίς, τῆς εἶπε, πού φτάσατε σῶα και άθλαθῆς ὡς έδῶ...

Τὸ τραίνο είχε ξεκινήσει πάλι καθὼς ἡ Ντόροθυ τραύλισε: — Δὲν σὰς καταλαβαίνω... Αὐτοί... αὐτοὶ οἱ άνθρωποι ἤσαν γκάγκοτερες;...

Ήταν τόσο ταραγμένη, ὡστε με δυσκολία μιλοῦσε. Η γρηά κυρία τὴν κύτταζε περιεργα και τῆς άπάντησε με άντρικὴ φωνή:

— Ναι... Εἶχαν ξεκάνει μάλιστα για λόγους άντεκδικήσεως ένα σύντροφό τους... Ευτυχῶς ὅμως τοὺς συλλάβαμε...

Και τῆς έδειξε μιὰ πλάκα αστυνομικοῦ πού είχε κάτω άπό τὰ ροῦχα της.

— Πῶς; έκανε. Εἶχαν ξεκάνει ένα σύντροφό τους; — Ναι, τὸν άνθρωπο πού καθόταν άπέναντί σας. — Ὡστε ὁ άνθρωπος αὐτός;... ρώτησε ἡ Ντόροθυ. — ... Ήταν νεκρός!... άπάντησε ἡ γρηά, πετώντας τὶς περ- ροῦκες της και άποκαλύπτοντας τὸ άνδρικό της πρόσωπο...

Τὸ «Μπουκέτο» συνεπὲς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του εξακολουθεῖ νά έκδίδη, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του ένα έκλεκτὸν αἰσθημαντικὸν ρωμαντζο μηνιαίως. Αἱ έκδόσεις μας αὐταὶ θά συνεχισθοῦν και εἰς τὸ μέλλον, χωρὶς διακοπὴν.

Εἴμεθα θέβαιοι ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν θά έκτιμῆση και θά ὑποστηρίξη τὴν προσπάθειάν μας αὐτὴν. Και αὐταὶ αἱ έφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας έκδόσεις των. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς εξακολουθεῖ και θά τὰς εξακολουθήση και εἰς τὸ μέλλον κομψὰς, ἐπὶ έκλεκτοῦ χάρτου, χαρίζοντας τοιοῦτο- τρόπως εἰς τοὺς φίλους του εξααιρετικὰς φιλολογικὰς ἀπολαύ- σεις.

Προσεχῶς θά κυκλοφορήση τὸ ἀριστούργημα τοῦ Ὁκταβίου Φεγιέ «Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ».

Μέχρι σήμερον έξεδόθησαν τὰ κάτωθι έκλεκτὰ έργα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,

“ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,

“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,

“ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

“ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

“Όσοι δὲν έπρολάβατε νά προμηθευθῆτε τὰ άνωτέρω βιβλία, δύνασθε νά τὰ πάρετε άπό τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, με 4 οἰαδήποτε δελτία και δραχ. 8.

Άπό τὰς παλαιότερας έκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδοντο εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας με τὰ ἴδια δελτία και δραχινὰς 5 διά τὰς Ἀθήνας και 6 δραχμὰς διά τὰς έπαρχίας τὰ έξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ

Τῆς ΓΚΡΕΒΙΑ

Και ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ
ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι έκαστος δραχ. 5 διά τὰς Ἀθήνας)

(και 6 διά τὰς Ἐπαρχίας)

Και τὰ ὀκτὼ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΕΤΟΥ,,

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. έκαστον διά τὰς Ἀθήνας και 6 διά τὰς Ἐπαρχίας ελεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διά τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ξεῖοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νά τὰ ζητήσουν απ' εὐθείας άπό τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θά σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν έφημερίδων.